

En av Sveriges bästa målvakter någonsin

Leif "Honken" Holmqvist är en av Sveriges bästa hockeymålvakter genom tiderna. Han kommer från Gävle, började lira hockey i Strömsbro. Det var aldrig tal om att spela för Brynäs utan det var i AIK han slog igenom på allvar.

"Honken" Holmqvist gästade Karlskoga Idrottshistoriska sällskap 15 maj och han berättade bland annat om varför att aldrig spelade i Brynäs, så mycket Gävle-född han än är.

-Det var aldrig aktuellt. Brynäs och Strömsbro var som hund och katt på den tiden.

Anledningen var att allt söder om Testeboån i Gävle var Brynäs-land. Därmed no no för en strömsbroare i norr.

Att han kallas för "Honken" har med farfar att göra.

-Han spelade fotboll i Brynäs, högerytter. Det sas att han "hankade" sig fram på kanten. Sedan blev det Stor- och Lill-Honken av det där.

Faktum är att "Honken" spelade fotboll han också, i IFK Gävle och Strömsbro. Målvakt faktiskt. Sedan kom hockeyn att ta över genom kvartershockeyn. Där han spelade ut från början.

Utespelare

-Jag spelade ute, tyckte om att göra mål. Sedan var det en match där vår målvakt inte kom och det blev jag som fick ersätta honom. Det visade sig senare att han förbjöds av sin mamma att fortsätta som målvakt. Hon tyckte det var för farligt.

"Honken" vaktade också målet i handboll och bandy.

-Bandy bara en match, det gick skapligt.

"Honken" blev kvar i kassen och var med om att ta Strömsbro från tvåan till ettan. Till säsongen 1964/65 erbjöds han kontrakt med AIK och där spelade han i åtta säsonger.

På den tiden var hockeyskydden långt från vad de är idag. Hjälmskydd var inte obligatoriskt och framförallt inte mask.

-Skydden var ingenting. Vi hade en bröstplatta, kanske ett par millimeter tjock. Vanliga armbågsskydd och oskyddat resten. Fick man en puck på armen gällde det att visa att det inte gjorde ont.

"Honkens" matchtröja med nummer ett från VM 1970 är en dyrgrip. Han har erbjudits 55.000 kr för den, men nobbat.

Ville inte ha mask

-1968 blev de obligatoriskt med hjälm under matcher. Den tog vi av när det var träning. 1972 blev det obligatoriskt med mask, men det ville inte jag. Jag och bland andra Christer Abrahamsson skrev till förbundet och ville ha dispens. Det fick vi inte. Det var litet luddigt i början och det tog tre år innan masker reglerades.

”Honken” var fullständigt orädd i kassen och de puckar han fått mitt i planeten är många. Det sas att ryssarna sköt kring huvudet på honom för att skrämmas och han tror nog att det var så.

Apropå ryssarna hade han en gång ett erbjudande att få träna med dock.

-Men jag tackade nej. Jag visste att de skulle vara nån stans långt ut i skogen och det var inget för mig.

Ryssarna var ändå reko att möta.

-Tjeckerna däremot spelade fult, ryssarna spelade hockey. Golonka var lagkapten i Tjeckoslovakien och det var en grisig typ, alltid grinig. Kanadensarna spelade visserligen hårt, men det var ärligare på något vis än tjeckerna. Ryssarna var ju svårare att slå. Kunde vi vinna två av tio matcher var det bra.

Åtta VM

”Honken” hann spela åtta VM-turneringar och 202 landskamper. Det blev aldrig något guld men tre silver och fyra brons. 1969 vid VM i Stockholm valdes han också in i världslaget. Två gånger belönades han också med Guldpucken.

På den tiden var det inga pengar i hockeyn.

-Man kanske kunde få en hundring i näven om vi slagit Leksand borta exempelvis. De flesta hade ett jobb vid sidan av hockeyn.

Landslagskarriären varade i tio år och därmed var det också slutspelat i AIK. Han skrev på för London Lions tillsammans med Ulf Sterner och Tord Lundström. Från den tiden har han en dramatisk historia att berätta.

Två hockeyklassiker:
Lennart ”Lillen” Gustavsson och Leif ”Honken” Holmqvist

Planet störtade

-Vi skulle flyga hem från Paris, allt var klart med biljetter hem till London. Vår busschaufför försov sig dock och vi missade planet. Flygpersonal tog våra platser istället. Flygplanet störtade kort efter start.

Han gjorde också en sejour i Indianapolis Racers innan han flyttade hem till Sverige och Jönköping, där han bor fortfarande. Han spelade säsongerna 76/78 i HV 71 innan han lade av.

Efter fyra spelfria år ringde dock hans gamla landslagspolare "Nicke" Johansson, då tränare i Hanhals.

-Han hade två skadade målvakter. Jag ville inte men det blev så i alla fall. Jag gjorde fem matcher och jag höll nollan i den första av dem.

På fråga svarade han att Ulf Sterner var den bästa spelare han någonsin lirat med och den bästa han mött, var en målvakt. Tjeckernas Dzurilla.

Vid pennan

Ingvar Carlsson